

Из савремене кинеске лирике

ПЕНГ СЕН

. . . Рођена 1902. Њене се песме одликују чистим и спонтаним лиризмом.

У СЕНЦИ РУЖА

На мом оделу
И књизи мојој
Сија јутарње сунце
Кроз копрене лишћа.

Берем прелепу ружу,
Очекујем и још чекам.
„Њене ће црвене крунице
Стајати дивно на њеној
снежној хаљини.”

И седим дуго и предуго
На хладним каменим степеницама.
Али ње нема, нема,
И миришем из руке своје
Сновни мирис руже.

ПРОЛЕЋНЕ ВОДЕ

О песнице,
Не оскрнави природу!
Та слика „Лепоте”

Само је за нежне додире.

ПРОЛЕЋНЕ ВОДЕ

У обичном језерцу
Огледа се златак сунца.
О то је већ океан златни!

ВАНГ ЦЕНГ — ЧЕ

... Он опева природу и љубав, просто, истинито и осећајно.

У ШТА БИХ СЕ ПРЕТВОРИО

Да си, о да си само,
Месећ сребрн у азуру,
Претворио бих се у безброј звезда
Да те загрлим и песмом развеселим.

Да си усамљена рибица,
Заробљеница мутних вода,
Претворио бих се у бистро језеро,
Где би живела весело и срећно.

Да си тужна и усамљена,
У сузама дању и ноћу,
Претворио бих се у сунчан осмех
Што би ти вазда зарео лице.

Али, ако би ме оставила
Да постанеш жена свог мужа,
О вољена, о предрага,
У шта бих се тад претворио?

МАКАЗЕ ВРЕМЕНА

Време је пар маказа,
Живот је смотуљак платна
Што га маказе секу постепено.
Кад с кројењем престану,
Ватра ће крпице спалити.

Време је бич гвоздени,
Живот је дрво у цвету.
Бич цвет по цвет кида.
Кад све опадне цвеће,
Време ће га у блату погазити.

ВАН ЈИ — ТО

...Он је, неоспорно, један од највећих савремених кинеских песника. Био је неуморан борац за нови поредак, али и за новине у поезији...

ЉУБАВ

Певам, дању и ноћу, једну љубавну песму.
Веле: стога ми је наборано лице
И живот у празно прошао.
О љубави,
Ако славим тебе,
Тад ћу црв бити који дарује свилу,
И смрт ће бити мој прави одмор
Ако те, љубави, проклињем,
Бићу паук са отровном мрежом,
И смрт ће моја бити сурова казна.

БОЈЕ

Био ми је живот безвредносни лист бели
Али, зелено ми поклони узраст,
Црвено ми подари љубав,
Жуто ме научи верности и храбрости,
Плаво, пак, чистоти.
Љубичасто ме обдари надом,
Сивкасто, опет, тугом.
Да се заврши овај акварел,
Црно ће ми смрт наметнути ...

И од тада,
Ја обожавам живот
Стога што обожавам његове боје.

ФАНГ ВЕ — ТЕ

... Опева, спонтано и сећајно, љубав, често романтично, али иокрено ...

ЈА САМ

Са једном сам жељом:
Кад прођем поред тебе,
Да будем планинска бујица,
Без љубави, без привлачности.

Са једном сам страшћу:
Кад ступим на пут повратка,
Да будем само зрак при заласку,
Зрак без туге и жалости.

С Л А Б О С Т

Бројим на небу звезде
И питам: „Која ли од вас
Осветљава њен крај родни?“
Али звезде само ћуте,
А те ноћи, ето,
Роса ми кваси лице.

*Идем поред реке
И питам: „Када ли ћеш
Кроз њену родну земљу проћи?“*

*Али ни река не одговара,
И те ноћи, где,
Ћутање ми срце стеже.*

Е ЦЕНГ

... Он је врло образован песник. Опева, нарочито, при-
роду, љубав и мучан живот.

ТАЛАСИ

*Волите ли пенушаве таласе?
Они нагризају стене,
Немилосно сламају бродове,
Претварају једра у крпнице.*

*Они причају непрестано,
Поносни на себе,
О стравичним судбама морнара,
Судбама из давних времена.*

*Можда си те приче мало паметне.
Али су оне лепе.*

*Ипак, ја волим те пенасте таласе.
Кад ме преспу пенама својим,
Тад се узбудим као у љубави.*

РЕЧИ СУНЦА

*Отворите прозоре ваше,
Отворите дрвена врата,
Пустите да ступим, пустите ме
У ваше мале куће.*

*Доносим златне букете,
Доносим мирисе горске,
Доносим светлост и топлоту,
Доносим росу што ме краси.*

*Устајте, устајте брзо,
Оставите одмах јастуке,
Ширите очи и поглед узвисите
Да видите мој долазак.*

*Нек ваша срца попут колибица
Отворе своја врата већ дуго затворена.
О како сејем цвеће, мирисе, светлост,
Топлоту и росу по празници ваших срца!*

СИА ЦЕНГ

... Опева љубав и природу, спонтано, нежно и на класичан начин.

ПОДНЕ

*Сунце прикупља нежне сенке,
Свет је притајена даха,
Смореност милује мачје очи
У том златном подневном сумраку.*

*Сва су створења утонула у сањарење
И свет се враћа свом прапочетку.
Пчела што страхује од самоће
Најзад се успављује у цвету.*

ЛЕПТИР

*Са свежих ливада,
Из тајанствених шума,
Појављујеш се, препун лепоте,
Сав разигран и занесен.*

*Када си уз цвеће,
Ти си круница.
Чим си крај књиге,
Тад си јој украс.
У некој коси
Сав си ко бисер.
О леп ли си и заносан!
И после твоје смрти,
Чувамо нежно тело твоје
Које изгледа као живо.*

Превео са француског,
Радоман Зуковић